

Patru Propunerile pentru 2013

Descoperind izvoarele de încredere în Dumnezeu

Scrisoarea publicată anul trecut la Berlin, „Spre o nouă solidaritate” (disponibilă la La Morada sau pe www.taize.fr), va continua să susțină căutarea noastră pentru următorii trei ani. Noi consacram anul 2013 căutării modurilor de a „descoperi izvoarele încrederii în Dumnezeu”. Iată aici patru propuneri care ne ajută să avansăm în căutarea noastră.

fr. Alois

Prima propunere

Să discutăm împreună despre parcursul credinței noastre

Care este sensul vieții noastre? Ce atitudine avem în fața suferinței și a morții? Unde găsim bucuria dătătoare de viață?

Acestea sunt întrebări la care fiecare generație și fiecare persoană este chemată să răspundă.

Răspunsurile nu pot fi date de formule standard.

„Și dacă Dumnezeu există ...?” Problema existenței lui Dumnezeu nu a dispărut de pe orizont, dar modul în care este pusă s-a schimbat radical.

Individualismul, atât de accentuat în epoca noastră, are și o parte pozitivă: sporește valoarea persoanei umane, libertatea umană și autonomia.

Chiar și în societățile în care religia este foarte prezentă, încrederea în Dumnezeu este din ce în ce mai puțin evidentă; pentru a crede este nevoie de o decizie personală.

Dumnezeu „locuiește într-o lumină neapropiată; nimeni dintre oameni nu L-a văzut, nici nu poate să-L vadă” (1 Timotei 6, 16). Aceste cuvinte

ale apostolului Pavel sunt încă foarte relevante astăzi. Ce concluzii putem trage din ele?

Să căutăm împreună, vorbind despre acest lucru cu alți credincioși, agnostici sau ateï! Linia de demarcare între credință și îndoială îi atinge la fel de tare atât pe cei credincioși cât și pe cei non-credincioși.

Atunci când cei care Îl caută pe Dumnezeu sunt ceva mai rezervați în exprimarea credinței lor, aceasta nu înseamnă că ei cred mai puțin, ci mai degrabă că sunt foarte conștienți de transcendența lui Dumnezeu. Ei refuză să-L încătușeze pe Dumnezeu în concepte.

În cazul în care nimeni nu-L poate vedea pe Dumnezeu, atunci cum au putut primii creștini să spună că în Iisus Îl vedem pe Dumnezeu? „Acesta este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut”, scrie același apostol Pavel (Coloseni 1, 15).

Iisus este una cu Dumnezeu, Dumnezeu adevărat și om adevărat, fără separare sau amestec. Câte frământări s-au întâmplat în cursul istoriei pentru a clarifica sensul acestor expresii paradoxale ale tainei lui Dumnezeu! Ele nu iau locul căutării noastre, ci sunt puncte de reper de-a lungul drumului.

Prin tot ceea ce este și face, Iisus arată că Dumnezeu este iubire. El ne dezvăluie inima lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este o putere arbitrară, ci Acel care ne iubește.

Primii creștini au mărturisit că Iisus a înviat din morți și că El este Dumnezeu. Și El vine pentru a dărui viața lui Dumnezeu, ca o comoară, în inimile celor pe care Îi întâlnește. Și acea comoară este ea însăși o prezență personală, poartă numele de „Duhul Sfânt”, care mângâie și încurajează.

Numele „Tatăl”, „Fiul” și „Duhul Sfânt” indică faptul că Dumnezeu este comuniune, relație, dialog, iubire ... pentru că trei sunt unul singur. Astfel, credința creștină conține un atât de mare paradox, încât niciodată nu vom putea pune stăpânire pe adevăr.

A doua propunere

Să căutăm modalități de a-L întâlni pe Hristos

Iisus nu ne-a adus o învățătură teoretică, el a trăit o viață umană ca a noastră. Singura diferență a fost că, în El, dragostea lui Dumnezeu a

strălucit fără nicio umbră.

Chiar și în timpul vieții sale, mulți au fost neîncrezători față de el: „și-a ieșit din fire” (Marcu 3, 21), „S-a făcut pe sine deopotrivă cu Dumnezeu” (Ioan 5, 18).

Nimeni nu este obligat să creadă în El. Dar a crede este mai mult decât un sentiment. Este, de asemenea, un act rațional; un om poate să ia o decizie bine gândită de a crede în Hristos.

Ce Îl face pe Iisus credibil? De ce, de două mii de ani, atât de mulți oameni Îl urmează? Nu este cumva din cauza smereniei Sale? El nu a impus nimic nimănui. El pur și simplu a mers către toți oamenii, pentru a le spune că Dumnezeu le este aproape.

El a avut încredere în cei în care societatea a refuzat să aibă încredere. El le-a restaurat demnitatea. El Însuși nu S-a dat în lături de la a fi disprețuit și marginalizat, astfel încât să nu nege dragostea lui Dumnezeu pentru cei săraci și marginalizați.

Îl putem întâlni pe Hristos citind povestea vieții lui în Evanghelie. El încă ne întreabă astăzi: „Cine sunt eu pentru tine?” (Matei 16, 15). Și el ne-a spus că ni se dă pe El Însuși nouă, în Euharistie.

Putem să-L întâlnim în comuniunea celor care cred în El, atunci când Bisericile noastre sunt comunități primitoare.

Anul viitor, vom căuta să luăm măsuri concrete pentru a contribui la realizarea unei comuniuni vizibile a tuturor celor care-L iubesc pe Hristos.

Îl întâlnim pe Hristos în cei foarte săraci. Iisus a manifestat o dragoste deosebită pentru ei.

„Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.” (Matei 25, 40). Am dori să confirmăm adevărul acestor cuvinte ale lui Hristos în perspectiva adunării noastre din 2015.

Putem sa-L întâlnim atunci când îi privim pe cei care dau mărturie și își pun nădejdea în El.

Să mergem, singuri sau împreună cu alții, să ne întâlnim și să vorbim cu o femeie sau cu un bărbat a căror viață s-a schimbat prin întâlnirea cu Hristos.

Sau să citim împreună viața unui mărturisitor al credinței: Francisc din Assisi, Josephine Bakhita, Dietrich Bonhoeffer, Maica Tereza, Oscar Romero, Alexander Men și mulți alții.

Ei au fost foarte diferiți unii de alții, fiecare cu darurile lor unice. Noi nu ar trebui să încercăm să-i imităm, ci să vedem cum încrederea în Hristos i-a transformat.

și ei au făcut greșeli. Dar ei toți au vorbit cu Dumnezeu în rugăciune, chiar dacă unii dintre ei au trăit și momente de întuneric lăuntric. Prietenia cu Hristos i-a făcut liberi, și în acest fel, a putut să înflorească ceea ce a fost mai bun în ei.

A treia propunere

Să căutăm modalități de a ne pune nădejdea în Dumnezeu

A crede în Dumnezeu, a avea încredere în El, înseamnă a-ți pune nădejdea în El. A avea credință nu înseamnă a fi capabil să explici totul sau a avea o viață mai ușoară, ci de a găsi o stabilitate și un punct de plecare.

Aceasta înseamnă să nu fim dependenți de succesele sau eșecurile noastre - și, astfel, de noi înșine - ci de Altceva, care ne iubește.

Nimeni nu poate trăi fără să-și pună nădejdea în ceva și astfel, în acest sens, toată lumea crede în ceva. Iisus ne invită să ne punem nădejdea în Dumnezeu, așa cum a făcut și El și pentru că a făcut-o și El. El ne învață să ne rugăm „Tatăl nostru care ești în ceruri”.

Rugăciunea în tăcere hrănește puterea de reflexie și înțelegerea. Dar, mai important, ne pune în fața și înăuntrul tainei lui Dumnezeu.

Momentele de „Sabat”, când ne oprim și nu facem nimic, oferind din timpul nostru pentru o biserică din apropiere pentru două-trei ore pe săptămână, rugăciunea împreună cu alții, alăturându-ne comunității Bisericii locale în fiecare săptămână, pentru a readuce în memorie moartea și învierea lui Hristos .. toate acestea Îi permit lui Dumnezeu să-și găsească un loc în viața noastră de zi cu zi.

Fiecare ființă umană are o viață lăuntrică, unde lumina și umbrele, bucuriile și temerile, încrederea și îndoiala se amestecă. Descoperiri uimitoare pot avea loc acolo.

Când știm că suntem iubiți sau când iubim, atunci când trăim legături de prietenie, sau atunci când frumusețea creației sau a creativității umane

ne atinge, ne dăm seama că viața este într-adevăr frumoasă. Aceste momente ne pot lua prin surprindere; ele pot apărea chiar și într-o perioadă de suferință, ca o lumină care vine din altă parte.

În ele se poate vedea, în simplitate, prezența Duhului Sfânt în viețile noastre.

În zilele noastre, când mulți oameni au experiența relațiilor destrămate și a schimbărilor neașteptate în viața lor, relația cu Hristos poate asigura continuitatea și sensul.

Credința nu face să dispară contradicțiile noastre lăuntrice, dar Duhul Sfânt ne deschide spre trăirea unei vieți de bucurie și dragoste.

A patra propunere

Să fim deschiși, fără a ne fi teamă de viitor sau de ceilalți

Convingerea care vine din credință nu ne închide în noi înșine. Încrederea în Hristos ne deschide să avem încredere în viitor și să avem încredere în ceilalți. Ea ne încurajează să ne confruntăm cu provocările vremurilor noastre și ale propriilor noastre vieți, cu curaj.

Credința este ca o ancoră, care ne oferă un atașament puternic de un viitor al lui Dumnezeu, în Hristos cel înviat, de Care ne leagă inseparabil. Evanghelia nu ofera loc pentru speculații despre viața de după moarte, ci ne întărește în speranța că Îl vom vedea pe Hristos, care este deja viața noastră.

Credința ne face să nu ne mai fie frică de viitor sau de ceilalți.

Încrederea care vine din credință nu este naivă. Rămânem conștienți de răul care este prezent în lume, și chiar și în inimile noastre. Dar nu uităm că Hristos a venit pentru toți.

Încrederea în Dumnezeu dă naștere în noi unui nou fel de a-l privi pe celălalt, lumea și viitorul - un fel de a privi care implică recunoștința și speranță, atenție și sensibilitate pentru frumusețe.

Încrederea în Dumnezeu ne eliberează, astfel încât devenim creativi.

Și astfel putem cânta împreună cu Sfântul Grigorie, care a trăit în secolul al patrulea: „Tu, Care ești mai presus de toate, ce minte Te poate cuprinde? Tot ceea ce există Te slăvește. Dorința tuturor se îndreaptă către Tine. ”

Pelerinaj de încredere de la Kigali la Roma

Cu o lună înainte de Întâlnirea europeană de la Roma, o etapă a „pelerinajului de încredere pe pământ” a avut loc la Kigali, în Rwanda, între 14 și 18 noiembrie. A fost ce de-a treia etapă în Africa, după cele din Johannesburg, în Africa de Sud (1995) și Nairobi, în Kenya (2008). Participanții la această întâlnire au venit din toată Rwanda, din regiunea Marilor Lacuri din Africa de Est și chiar de mai departe – mai bine de 8500 de tineri din 35 de țări, care s-au bucurat de ospitalitatea a 4000 de familii.

De la Kigali, am mers împreună cu alți doi frați la Goma, în regiunea Kivu de Nord, chiar în perioada în care tulburările recente au forțat zeci de mii de oameni să se refugieze acolo.

Rwanda a trecut printr-o perioadă de mare suferință. Amintirile sunt încă vii; rănilile sunt încă deschise. Dar țara începe să se pună pe picioare. Îi admirăm pe cei care oferă compasiune și contribuie la

vindecare, de exemplu având grijă de copiii orfani ca și cum ar fi propriilor lor copii.

Ceea ce am adus cu noi din Rwanda este, înainte de toate, o chemare la împăcare. Biserica vrea să contribuie la o împăcare profundă, nu o coexistență forțată, ci o împăcare a inimilor. Aceasta este o chemare pentru noi toți: cum putem împăca ceea ce pare a fi, și probabil chiar și este, incompatibil? Nu suntem condamnați la resemnare sau pasivitate, pentru că Hristos a venit să împace ceea ce părea a fi într-o opoziție permanentă.

La Goma, în circumstanțe excepționale, confrunțați cu o suferință imensă și adesea, o sărăcie lucie, am întâlnit făcători de pace și martori ai iubirii. Datorită credinței pe care o au, ei rămân fermi pe poziție, chiar izolați fiind, în haos și frică. Rămânem cu imaginea unei Biserici care rămâne un loc primitor, chiar și atunci când nicio altă structură nu mai funcționează.

Rămân impresionat de vitalitatea tinerilor creștini din Africa. Acest dinamism este un fel de încurajare evanghelică de a rămâne ancorați în speranță.

Întâlnirea europeană de la Roma a fost o oportunitate, pentru tineri din toată Europa și chiar din afara ei, de a reflecta împreună la izvoarele credinței, de a se ruga în marile bazilici din Roma, de a face un pelerinaj la mormintele Apostolilor și la catacombe, de a descoperi o Biserică locală în care credința a fost transmisă de la o generație la alta de două mii de ani. În cea de-a doua zi a întâlnirii, 45.000 de tineri ortodocși, catolici și protestanți s-au întâlnit în Piața Sfântului Petru pentru un timp de rugăciune cu Papa Benedict al XVI-lea, o rugăciune simplă, cu cântece din Taizé, citirea Cuvântului lui Dumnezeu și o lungă perioadă de liniște. Apoi, sub luna plină de-abia răsărită, piața a fost iluminată de zeci de mii de lumânări pe care fiecare le ținea în mână, ca semn al învierii; la final, participanții au ascultat mesajul Papei.

Dacă 2012 ne-a făcut deosebit de atenți la tinerii africani, în 2013 îi vom asculta pe tinerii asiatici: în lunile octombrie-noiembrie, câțiva dintre noi vor face un pelerinaj în mai multe țări, cu opriri în Seul, Coreea de Sud, apoi în Vasai și

Mumbai, India. Și noi de asemenea vom merge să ne exprimăm solidaritatea în țările care aspiră la o mai mare dreptate și libertate.

Noi am început anul 2013 prin a merge la Istanbul, cu o sută de tineri pentru a sărbători Botezul Domnului (Epifania Domnului) alături de patriarhul ecumenic Bartolomeu și de creștini din diferite biserici ale orașului. Venind din 25 de țări și din diferite denominațiuni, a fost important de descoperit pentru noi că avem rădăcini în acel loc. Credința noastră a fost exprimată acolo în Crez. Tot acolo, unii din Părinții Bisericii au deschis credința creștină unei culturi care nu cunoștea Biblia. Astăzi, creștinii din Istanbul trăiesc ca și o minoritate într-o societate în care creștinismul a devenit marginalizat. Ei sunt un semn al luminii Epifaniei care strălucește în lume și în creația întregă, începând din peștera umilă din Betleem.

Salutul fratelui Alois

Prea Sfinte Părinte,

Astăzi are loc o etapă importantă a „pelerinajului nostru de încredere pe pământ”. Suntem veniți din toată Europa, și de asemenea de pe alte continente, din apartenențe profesionale diferite. Ceea ce ne unește este mai puternic decât ceea ce ne desparte: un singur botez și același cuvânt al lui Dumnezeu ne unește. Am venit în această seară pentru a celebra această unitate în jurul dumneavoastră, o unitate care este reală, chiar dacă nu este pe deplin realizată. Atunci când ne îndreptăm împreună spre Hristos, această unitate se adâncește.

Fratele Roger a lăsat o moștenire comunității noastre: dorința lui de a comunica Evanghelia mai ales tinerilor. El era pe deplin conștient că diviziunile dintre creștini sunt o barieră în calea transmiterii credinței. El a deschis căi de reconciliere pe care noi încă le explorăm. Inspirați de mărturia lui, există foarte mulți oameni care doresc să anticipeze reconcilierea prin viețile lor, să trăiască deja ca

oameni reconciliați.

Creștinii reconciliați pot deveni martori ai păcii și comuniunii, purtători ai unei noi solidarități între oameni.

Căutarea unei relații personale cu Dumnezeu este baza acestei căutări. Ecumenismul rugăciunii nu încurajează o toleranță ușoară. El promovează o ascultare reciprocă, absolut necesară și un dialog adevărat.

Rugându-ne aici, în această seară, nu putem uita ultima scrisoare scrisă de Fratele Roger, chiar înainte de moartea sa violentă, care v-a fost adresată dumneavoastră, Sfinte Părinte, în care vă spunea că noi ca și comunitate dorim să mergem în comuniune cu dumneavoastră. Nu putem uita nici, felul în care, după moartea sa tragică, sprijinul dumneavoastră a fost extrem de valoros pentru a ne ajuta să mergem mai departe. Deci aș dori încă o dată să-mi exprim afecțiunea adâncă a inimilor noastre pentru persoana și slujirea dumneavoastră.

Nu în ultimul rând, aş dori să aduc mărturia speranţei multor tineri africani cu care ne-am întâlnit acum o lună în Kigali, Rwanda. Ei au venit din 35 de state, inclusiv Congo, Kivu de Nord, pentru a experimenta un pelerinaj de încredere şi pace. Imensa vitalitate a acestor tineri creştini este o promisiune pentru viitorul Bisericii.

Aceşti tineri africani au dorit ca noi să ducem acasă un semn al speranţei lor, seminţe de sorg, pentru ca ele să crească în Europa. Aş putea să îndrăznesc, Sfinte Părinte, să vă ofer, din partea lor, un mic coş tradiţional din Rwanda, numit „agaseke ” cu câteva din aceste seminţe de speranţă din Africa? Ar putea ele să fie plantate în grădinile Vaticanului şi să înflorească acolo?

Discursul Papei Benedict

Vă mulţumesc, dragă frate Alois pentru cuvintele calde pline de afecţiune. Dragi tineri, dragi pelerini ai încrederii, bine aţi venit la Roma!

Aţi venit mulţi, din toate colţurile Europei, şi chiar de pe alte continente, să vă rugaţi la mormintele Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel. Este într-adevăr acesta oraşul în care amândoi şi-au vărsat sângele pentru Hristos. Credinţa care i-a animat pe aceşti doi mari apostoli ai lui Iisus este aceeaşi cu cea care v-a făcut pe voi să porniţi încoace. În anul care vine, vă doriţi să încercaţi să descoperiţi izvoarele credinţei în Dumnezeu pentru a o putea trăi în viaţa voastră cotidiană. Sunt fericit că în acest mod, vă alăturaţi intenţiei anului credinţei care a început în octombrie.

Este pentru a patra oară când organizaţi o întâlnire europeană la Roma. Cu această ocazie, aş dori să repet cuvintele pe care predecesorul meu, Ioan Paul al II-lea le-a rostit tinerilor la cea de-a treia întâlnire de la Roma: „Papa este pe deplin implicat, împreună cu voi, în acest pelerinaj de încredere pe pământ. Şi eu sunt chemat să fiu un pelerin al credinţei în numele lui Hristos.” (30 decembrie 1987).

Cu puțin peste șaptezeci de ani în urmă, Fratele Roger a fondat comunitatea din Taizé. Mii de tineri din toată lumea continuă să meargă acolo să caute sensul vieților lor. Frații îi primesc la ei, să participe împreună, la rugăciunile lor și le oferă posibilitatea să experimenteze o relație personală cu Dumnezeu. Tocmai pentru a-i sprijini pe acești tineri în călătoria lor cu Hristos, Fratele Roger a avut idea de a începe un „pelerinaj de încredere pe pământ”.

Neobosit martor al Evangheliei păcii și reconcilierii, luându-și angajamentul înflăcărat al ecumenismului sfințeniei, Fratele Roger i-a încurajat pe toți care treceau prin Taizé să devină căutători ai comuniunii. Trebuie să ascultăm în inimile noastre ecumenismul lui, trăit în mod spiritual și să ne lăsăm conduși de mărturia lui a unui ecumenism cu adevărat spiritualizat și interiorizat. Urmându-i exemplul, fie ca voi toți să fiți purtători ai unui mesaj de unitate. Vă asigur de angajamentul irevocabil al Bisericii Catolice pentru a continua să căutăm căi de reconciliere care să ne ducă la unitatea vizibilă a creștinilor. Așa că, în această seară, îi salut cu o afecțiune specială pe cei dintre voi care sunteți ortodocși și protestanți.

Astăzi Hristos vă întreabă ceea ce i-a întrebat pe apostolii Săi: „Cine sunt Eu pentru voi?” La această întrebare, Petru, lângă al cărui mormânt ne aflăm chiar acum, a răspuns: „Tu ești Hristos, fiul lui Dumnezeu celui viu” (Matei 16:15-16). Și viața lui întregă a devenit un răspuns concret la această întrebare. Hristos dorește, de asemenea, să primească de la fiecare dintre voi, un răspuns care vine, nu din obligație sau frică, ci din deplina voastră libertate. Tocmai răspunzând la această întrebare, viața voastră își va găsi cel mai puternic înțeles. Textul Epistolei lui Ioan pe care tocmai l-am auzit ne ajută să înțelegem cu mare simplitate, într-un cuvânt, cum să dăm un răspuns: „Aveți încredere în Fiul Său, Iisus Hristos și iubiți-vă unul pe altul” (3:23). Aveți încredere și iubiți-L pe Dumnezeu și pe ceilalți! Ce poate fi mai înălțător? Ce poate fi mai frumos?

În aceste zile, în Roma, îngăduiți-i acestui Da spus lui Hristos să crească în inimile voastre, profitând mai ales de lungile perioade de liniște, care ocupă un loc central în rugăciunile voastre comune, după ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu. Acest Cuvânt, spune a doua Epistolă a lui Petru, este „ca o făclie care strălucește în loc întunecos”, iar voi să vă uitați la ea „până când va străluci ziua și Luceafărul va răsări în inimile voastre ”. (1:19). Ați înțeles deja: Dacă luceafărul răsare în inimile voastre, asta înseamnă că el nu este tot timpul acolo. Uneori răul și suferința celor nevinovați creează îndoială și confuzie în voi. Și acest Da al lui Hristos devine greu. Dar această îndoială în mod sigur nu vă face necredincioși! Iisus nu l-a respins pe omul din Evanghelie care a exclamat: „Cred! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:24).

Pentru a rămâne credincioși în acest efort al credinței, Dumnezeu nu vă va lăsa singuri și părăsiți. El ne dă tuturor bucuria și mângâierea comuniunii Bisericii.

În timpul șederii voastre la Roma, mai ales datorită ospitalității generoase a atâtor parohii și comunități religioase, experimentați Biserica într-un nou mod. După reîntoarcerea voastră acasă, în nenumăratele țări de unde proveniți, vă invit să descoperiți că Dumnezeu vă face co-responsabili pentru Biserică, în diferite vocații. Această comuniune care este Trupul lui Hristos are nevoie de voi și voi aveți locul vostru special în acest loc. Începând cu darurile voastre, ceea ce este specific fiecăruia dintre voi, Duhul Sfânt modelează și susține misterul comuniunii care este Biserica, pentru a transmite vestea bună a Evangheliei lumii de astăzi.

Alături de liniște, cântecele ocupă un loc important în rugăciunile voastre comune. În aceste zile, cântecele din Taizé umplu bazilicile din Roma. Cântatul reprezintă un ajutor incomparabil și o expresie a rugăciunii. Cântându-I lui Hristos, vă deschideți de asemenea misterului speranței Sale. Nu vă fie teamă să fugiți înainte de răsărit pentru a-I da laudă lui Dumnezeu. Nu veți fi dezamăgiți.

Dragi tineri prieteni, Hristos nu vă scoate din această lume. El vă trimite acolo unde lumina lipsește ca să o duceți celorlalți. Da, cu toții sunteți chemați să fiți mici lumini pentru cei din jurul vostru. Prin atenția voastră pentru o mai dreaptă împărțire a bunurilor acestui pământ, prin angajamentul vostru la justiție și la o nouă solidaritate umană, voi îi veți ajuta pe cei din jurul vostru să înțeleagă cum Evanghelia ne duce atât la Dumnezeu cât și la ceilalți. În acest fel, prin credința voastră, veți îngădui încrederii să răsară pe pământ.

Așa că aveți speranță! Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze, pe voi, pe familiile voastre și pe prietenii voștri!

Mesaje primite pentru întâlnirea de la Roma

Vedeți <http://www.taize.fr>

Ecouri și mărturii personale

Pentru a împărtăși cu ceilalți o experiență personală a întâlnirilor, sau pentru a continua să reflectați pe subiectul noii solidarități, puteți scrie la următoarea adresă: echoes@taize.fr

Cea de-a 36-a întâlnire europeană va avea loc la Strasbourg

Din 28 decembrie 2013 până în 1 ianuarie 2014, întâlnirea europeană va avea loc la granița dintre două țări, la Strasbourg, un oraș care simbolizează reconcilierea în Europa, o Europă care este deschisă și trăiește în solidaritate. Vom fi primiți în Alsacia, de partea franceză și în Baden, de partea germană.

În august 2015:

La Taizé, o întâlnire pentru o nouă solidaritate

Cea de-a 75-a aniversare a Comunității din Taizé

Cea de-a 100-a aniversare a nașterii fratelui Roger